

ΘΕΑΤΡΟ - ΚΡΙΤΙΚΗ

«Στη μοναξιά των κάμπων με βαμβάκι»

Οταν η παράσταση σε πείθει, φεύγεις με την αίσθηση ότι το έργο δεν μπορούσε να είναι αλλιώς ανεβασμένο. Μέσα στο καταθλιπτικά υπολειτουργικό, τουλάχιστον μεταχριστουγεννιάτικα, Pop Up Festival στο City Plaza, δίπλα στην καταθλιπτικά φτωχή Οδό Χριστουγέννων στην πεθαμένη Μακαρίου, η Μαρία Καρσερά ανέβασε το έργο του Bernard-Marie Koltes «Στη μοναξιά των κάμπων με βαμβάκι». Οι σειρές των θεατών τοποθετημένες απέναντι, κατά μήκος μιας στενόμακρης ψυχρής αίθουσας, δημιουργούσαν το προαίσθημα ότι η δράση θα πρέπει να είναι πολύ έντονη για να μπορέσει να σβήσει την εικόνα των απέναντι και να μεταμορφώσει τον γυμνό και άσχημο χώρο σε θεατρικό περιβάλλον. Όμως η σκηνοθέτιδα αποφάσισε αλλιώς. Ο χώρος και τα πρόσωπα των συνθεατών μας χάθηκαν στο σκοτάδι. Ένας χαμηλά κρεμασμένος γλόμπος αχνοφώτιζε ένα ριγμένο στο πάτωμα ρούχο (σκηνογράφος Κωνσταντίνος Κουνής). Η φωνή του πρώτου ηθοποιού ακούστηκε από το σκοτάδι. Σε λίγο ο άλλος ακούστηκε από απέναντι. Δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω το ρήμα «εμφανίστηκε», καθώς σ' όλη τη διάρκεια της παράστασης δεν είδαμε κανέναν από τους δύο ηθοποιούς, παρά μόνο αισθανόμασταν την παρουσία τους δίπλα μας και ακούγαμε το κείμενο του Κολτές. Το κείμενο έρεε και οι φωνές έπλαθαν τον

κόσμο όπως τον εννόησε ο συγγραφέας. Το σκοτάδι έγινε θέαμα, το κοιτάγαμε, βρισκόμασταν από μέσα του. Καμία άλλη εικόνα δεν χρειαζόταν. Η παρουσία των ηθοποιών στο σκοτάδι μετέδιδε την αίσθηση του κινδύνου, της μοναξιάς, της αδυναμίας της επικοινωνίας, του παιχνιδιού της κυριαρχίας και της υποταγής. Η ώρα που στο σκοτάδι κυκλοφορούν τα ζώα και οι άνθρωποι περιφέρουν τους ανικανοποίητους πόθους τους κάλυψε τη διάρκεια της παράστασης. Έχοντας ως μέσο έκφρασης—ή, μάλλον, ύπαρξης—μόνο τον λόγο κι εκείνη την κρυφή, συγκαλυμμένη κίνηση, οι δύο ηθοποιοί,

ο George Siena και ο Νεκτάριος Θεοδώρου, αναμετρούνταν, πρότειναν, απόρριπταν, ελίσσονταν, έλκυαν, απωθούσαν, σαγίνευαν, ζητιάνευαν. Όχι μόνο άντεξαν την ασυνήθιστη δοκιμασία, αλλά τεκμηρίωσαν πλήρως την επιλογή της φόρμας από τη Μαρία Καρσερά. Κι όταν η μοναδική πηγή φωτός αρχίζει να δυναμώνει, εκεί, στην άκρη της παράστασης, βλέπεις για μια στιγμή μόνο τους δύο να παίρνουν κυριολεκτικά στάση ζωού, στα τέσσερά του, και πείθεσαι ακόμα πιο πολύ για τις αποφάσεις και τις εφαρμογές που είδαμε σ' αυτή τη δουλειά.

ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ